

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.161 van 28 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Russische onderdaan van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Assinovskaja.

Eind 2002 huwde u op traditionele wijze met Makhuri Muslim, een rebel. U heeft nooit concreet geweten aan welke acties uw echtgenoot deelnam.

Omwille van de activiteiten van uw man ondervond u echter al snel zelf problemen.

Zo vielen gemaskerde mannen voor het eerst jullie verblijfplaats in Assinovskaja binnen toen u in verwachting was.

In 2003 verhuisde u naar Sleptsovsk. U leefde hier nagenoeg ondergedoken. U zag uw man in deze periode zelden. U weet niet waar hij destijds verbleef.

Uit veiligheidsoverwegingen veranderde u regelmatig van adres.

U verbleef hierbij ook in het dorp Plievo (Ingusjetië). U verliet Ingusjetië niet met uitzondering van een periode van ongeveer twee maanden in 2006 gedurende waarin u terug in Assinovskaja woonde.

In 2007 bracht uw man een gewonde rebel naar uw toenmalige verblijfplaats in Sleptovsk. Hij verlangde dat u deze persoon zou verzorgen hetgeen u deed. Om te herstellen verbleef de man enige tijd in uw woonst.

Hierna werd u meermaals lastig gevallen door gemaskerde personen. U werd daarbij bedreigd en verhoord over uw echtgenoot.

In februari 2008 werd u opgeroepen om te verschijnen voor de kommandatura van Atchoj-Martan. U bood zich niet aan.

De situatie waarin u leefde leidde verder tot spanningen met uw echtgenoot. Deze had intussen besloten om u naar het buitenland te sturen. Hij regelde en betaalde uw reis.

Op 02/03/2008 verliet u Ingusjetië en reisde u naar België.

Onderweg werden al uw documenten gestolen.

U kwam in België toe op 07/03/2008 en vroeg diezelfde dag asiel aan.

Gedurende uw verblijf in België werd u opgebeld door uw echtgenoot. Hij meldde u dat hij de echtscheiding had aangevraagd."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielsrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië en de situatie voor Tsjetsjenen in Rusland is problematisch, maar tevens complex (cfr bronnen bijgevoegd in het administratief dossier). Het risico bij terugkeer is afhankelijk van tal van factoren. Vandaar het belang om de individuele situatie van elke persoon goed te kennen.

De situatie in Tsjetsjenië is sinds het begin van de oorlog in 1999 sterk geëvolueerd. Hoewel er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen (doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en foltering, waaraan de lokale ordetroepen, bestaande uit en geleid door Tsjetsjenen, zich vaak schuldig maken), is er nu niet langer sprake van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt.

Voorts is de situatie in Rusland niet van die aard dat er voor personen die Tsjetsjenië verlaten hebben per definitie in Rusland een intern vluchtalternatief bestaat. Ook wat dit aspect betreft is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon. Verschillende factoren kunnen hierop een invloed hebben en

bepalen of een individuele Tsjetsjeen meer of minder risico loopt: de plaats en periode waar hij verbleven heeft, de aanwezigheid van een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, de eigen financiële situatie, de politieke en socio-economische situatie in een bepaalde plaats of regio die bepalend is voor de mate waarin spanningen voorkomen, en dergelijke meer. Bijgevolg kan er evenmin gesteld worden dat vestiging elders in de Russische Federatie in alle gevallen uitgesloten is.

De vrees van vervolging of het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt is dus afhankelijk van waar, wanneer en in welke omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft. Daarom blijft het belangrijk om steeds de reële individuele situatie van elke persoon te kennen en evalueren.

Wat u betreft moest worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Er diende met name te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende informatie aanbracht om uw vluchtmotief aannemelijk te maken.

Hierbij moet er op gewezen worden dat de bewijslast inzake de gegrondheid in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf rust en deze zelf een poging moet ondernemen om zijn relaas te staven.

Zo bracht u allereerst geen enkel origineel document aan waaruit uw identiteit zou blijken.

U verklaarde dat al uw documenten, waaronder een intern paspoort en een reispaspoort, verloren gingen op uw weg naar België.

U verklaarde dat u na uw aankomst een vriendin in Assinovskaya contacteerde in de hoop via haar enig identiteitsdocument te bekomen. Deze vriendin bekwam voor u een attest van verlies en faxte dit naar u door. Zij beloofde daarbij het originele document op te sturen (CGVS p.4-5). U werd hierop verzocht de kopie van het attest voor te leggen zoals het u werd gefaxt. U antwoordde hierop dat u na een ruzie met uw man, gevoerd over de telefoon, het document had verscheurd omdat u slecht gezind was en eraan dacht terug te keren naar de Russische Federatie. U verklaarde vervolgens dat u ondertussen uw vriendin opnieuw had gecontacteerd met de vraag het attest van verlies nogmaals te faxen. Deze fax werd door u enkele dagen na het gehoor op het Commissariaat-generaal overgemaakt.

Wat dit betreft dient te worden gesteld dat de bewijswaarde ervan, gegeven de aard van het document, uitermate beperkt is en hierdoor onvoldoende om uw identiteit met zekerheid te kunnen vaststellen.

Daarnaast getuigen uw verklaringen in het geheel niet van een doorgedreven wil om uw relaas te staven.

Zo is ook door u beschreven reisroute betwifelbaar.

U kon hierover enkel verklaren dat u vanuit Nazran een minibus nam en op een gegeven ogenblik overstapte in een andere minibus alvorens in België te arriveren.

Er moest hierbij geconstateerd worden dat u geen enkele plaats of land kon noemen die/dat u op uw weg van Nazran naar België passeerde.

U stelde dat u zich gedurende de reis misselijk voelde en dat u geen vreemde talen kent waardoor u de plaatsnamen niet kan lezen.

Anderzijds bleek uit uw relaas dat u bij aankomst de naam van het Noordstation moest aflezen en doorgeven aan een kennis van uw man om te verifiëren of u wel daadwerkelijk in Brussel was toegekomen. Pas dan zou een deel van geld aan de smokkelaar betaald worden (CGVS p.8-9). Toen u gevraagd werd hoe u in staat was de naam van het station te lezen gegeven uw gebrek aan kennis van vreemde talen beweerde u dat u een papiertje had meegekregen met er de naam van het station op vermeld.

Los van het feit dat deze manier van werken als omslachtig, onbetrouwbaar en daardoor als onlogisch kan gezien worden blijft het een feit dat u geen informatie aanbrengt die deze route aannemelijk kan maken.

Op een vraag naar tastbare bewijzen gaf u aan dat u over een vervoersbewijs van een minibus had beschikt, maar dat u niet meer wist waar dit zich bevond.

U verklaarde verder dat voor u en uw kinderen een vals paspoort werd aangemaakt om te kunnen reizen. U gaat ervan uit dat het om paspoorten van look-alikes gaat (CGVS p.8).

Er werd echter geconstateerd dat u geen identiteitsgegevens (naam, nationaliteit, geboortedatum...) kon verstrekken die u tijdens uw reis door middel van het valse paspoort zou hebben aangenomen.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en/of dat u zijn ingelicht door de smokkelaar aangaande de gegevens in het paspoort.

U verklaarde daartegenover dat de smokkelaar u de opdracht had gegeven te verklaren dat u één jongen en één meisje had (in plaats van twee jongens) indien men u over uw kinderen vragen zou stellen. Het spreekt echter voor zich dat het onbegrijpelijk is dat hij hierbij geen identiteitsgegevens, zoals de naam, zou hebben gegeven.

Aangezien de reisroute een indicatie geeft over uw punt van vertrek/verblijfplaats alsook over uw vluchtmotief is niet aannemelijk zijn hiervan bezwarend voor uw volledige relaas. Te meer daar u niet in het bezit van uw binnenlands paspoort waaruit uw registratie en uw werkelijke verblijfssituatie zou kunnen blijken.

Ook aangaande uw vluchtmotief kon u slechts zeer beperkte informatie verschaffen.

Zo kon u niet verduidelijken wat uw man tot een rebel maakte. U kon slechts meedelen dat hij een wapen droeg, in een (niet nader te bepalen) bos of appartement leefde, aan (niet specificeerbare) acties deelnam en gezocht werd (CGVS p.10, 13).

Daarbij gaf u onvoldoende opheldering over de situatie waarin u zich bevond voor uw vertrek naar België.

Zo stelde u meermaals dat ondergedoken in Ingusjetië leefde omwille van het feit dat men uw man zocht (CGVS p.3, 9).

Toen u echter gevraagd werd naar de reden waarom u in 2003 naar Ingusjetië trok verklaarde u enkel en alleen dat het gebruikelijk is dat men na het huwelijk niet langer in de ouderlijke woning verblijft. U gaf aan hierbij te kennen niet te weten waarom jullie specifiek naar Ingusjetië zijn verhuisd (CGVS p.12). Gegeven de nabijheid van uw geboortedorp Assinovskaja stelde u zelfs dat u in 2003 niet echt verhuisd bent (CGVS p.7).

Uit uw relaas blijkt daarbij dat u in 2006 voor enkele maanden terugkeerde naar Assinovskaja en er bij uw schoonouders verbleef (CGVS p.3). U zou er tevens gewerkt hebben (CGVS p.6-7).

Al deze feiten wijzen echter op een normaal leven en ontkrachten hierbij uw bewering ondergedoken te hebben geleefd.

U slaagde er daarbij niet in uw vervolging bevatbaar te maken.

Zo is het onduidelijk hoe de belagers van uw man ervan op de hoogte konden zijn dat u een gewonde strijder had verzorgd.

Opmerkelijk is verder uw verklaring over de manier waarop u werd opgeroepen (geconvoceerd) om u op een bepaalde datum aan te bieden op de kommandatura van Atschoj Martan.

U beweerde met name dat onbekenden naar uw vriendin in Assinovskaja stapten om te melden dat u zich diende aan te bieden (CGVS p.14).Aangezien de boodschap mondeling werd doorgegeven kan u hiervan geen bewijs voorleggen. Deze manier van handelen is echter des te meer verwonderlijk en onbegrijpbaar gegeven uw verklaring dat men u, op rechtstreekse wijze, in Ingusjetië meermaals en op verschillende adressen opzocht om u te ondervragen over uw man.

Op basis van dit alles moet worden opgemaakt dat u ook uw vluchtmotief niet aannemelijk kan maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u door uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vast te stellen."

4. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 juli 2008 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij verklaart niet te begrijpen waarom in de bestreden beslissing zo sterk de nadruk wordt gelegd op het belang de reële individuele situatie van elke Tsjetsjeen te onderzoeken, aangezien haar asielrelaas dan in de beslissing ongeloofwaardig wordt verklaard.

Zij meent dat zij al het mogelijke heeft gedaan om haar identiteit te bewijzen, en zij hierin volgens haar ook geslaagd is.

Zij herhaalt dat zij al haar originele (identiteits-)documenten heeft verloren tijdens haar reis naar België, maar dat zij eenmaal aangekomen in België, haar enige contactpersoon in Tsjetsjenië heeft aangesproken, en deze erin geslaagd is een attest van verlies van documenten voor haar te verkrijgen, dat zij in origineel heeft toegestuurd aan de Raad. Zij is van oordeel dat dit document, aangevuld met de door haar tijdens haar verhoren uiteengezette kennis met betrekking tot de streek waarvan zij beweert afkomstig te zijn, het bewijs levert van haar identiteit.

Zij verklaart haar gebrekkige kennis over haar reisroute naar België door het feit, dat zij misselijk was, dat zij zich moest bezighouden met haar kinderen, dat zij eerder nooit naar het buitenland is gereisd, dat zij het Europees alfabet niet machtig is, dat de smokkelaar haar geen informatie wou meedelen, dat zij een slecht geheugen heeft, en dat zij slechts een beperkte opleiding heeft genoten.

Zij geeft toe wel een vervoerbewijs te hebben gehad voor een minibus, maar verklaart dit nu niet meer in bezit te hebben, aangezien zij er geen aandacht meer heeft aan geschonken nadat zij geconfronteerd geworden was met een groter probleem, met name het verlies van haar originele (identiteits-)documenten.

Zij herhaalt dat zij in het bezit was van een velletje papier waarop de naam stond, in westers schrift, van het Brusselse Noordstation, zodat zij bij aankomst, in de mogelijkheid was deze naam te vergelijken met de naam aangeduid op het stationsgebouw.

Zij herhaalt eveneens dat zij de gegevens in de valse paspoorten die voor haar en haar kinderen waren aangemaakt, niet kende, en verklaart dat de smokkelaar het blijkbaar zo geregeld had dat persoonlijke identiteitscontroles aan de grenzen werden vermeden.

Zij stelt van mening te zijn dat zij wel degelijk voldoende heeft aangegeven waarom zij ervan overtuigd was dat haar echtgenoot een rebel was, hij droeg met name een wapen, hij verbleef meestal in een bos of in een ander appartement, en hij nam deel aan acties.

Verzoekster herhaalt dat haar man haar haast geen informatie gaf, waarschijnlijk uit veiligheidsoverwegingen, en geeft aan dat deze gang van zaken kenmerkend is voor de Tsjetsjeense cultuur. Zij voegt er nog aan toe dat zij niet geïnteresseerd is in politiek.

Zij is van mening dat zij haar situatie vóór haar komst naar België, nauwkeurig heeft uiteengezet, en onderstreept dat zij amper twee maanden bij haar schoonouders heeft gewoond en gewerkt tijdens de maanden januari en februari 2006, terwijl haar problemen pas begonnen zijn in 2007, toen zij een gewonde strijder op vraag van haar echtgenoot verzorgde. Zij verklaart dat zij nadien niet meer heeft gewerkt en niet meer in de openbaarheid leefde.

Zij meent dat van haar niet kan worden verwacht dat zij op de hoogte was van de manier waarop haar belagers te weten kwamen dat zij instond voor de verzorging van een gewonde; zij oppert de mogelijkheid dat iemand haar verraden heeft gezien sinds de tweede Tsjetsjeense oorlog Tsjetsjenië tot een "verklikkermaatschappij" verworpen is.

Zij verklaart dat zij wel degelijk schriftelijk werd opgeroepen door de kommandatura van Atchoj-Martan maar beweert dat zij deze convocatie heeft verloren tijdens haar vlucht naar België. Zij voegt hier aan toe dat haar vriendin Seda in hetzelfde gebouw woonde als waar zij haar domicilie had, en dat haar belagers daarom, naast de convocatie, deze vriendin hebben aangesproken om haar duidelijk te maken dat verzoekster gevolg moest geven aan de convocatie.

Zij besluit dat haar afgelegde verklaringen dan ook geloofwaardig, plausibel, eerlijk, vrij van tegenstrijdigheden zijn, en overeenstemmen met de algemene situatie in Tsjetsjenië.

Zij meent dat zij dan ook moet worden erkend als vluchteling, of in ondergeschikte orde dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing terecht uitgaat van het standpunt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk moet worden onderzocht, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak (RVS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Vooraf dit laatste wordt voor wat Tsjetsjeense burgers betreft, op treffende wijze geïllustreerd door het feit dat het lokale bestuur en de ordehandhaving in Tsjetsjenië grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen is overgelaten.

De Raad stelt vast uit het administratief dossier dat verzoekster er niet in slaagt haar identiteit te bewijzen.

Vooreerst moet in dit verband worden opgemerkt dat een gedegen kennis van de streek waarvan een kandidaat-vluchteling beweert afkomstig te zijn, een bewijs kan uitmaken van zijn afkomst, niet van zijn identiteit.

De beschrijving van het beweerd "verlies" van haar originele identiteitsdocumenten, meer bepaald haar intern en internationaal paspoort, klinkt weinig overtuigend.

Verzoekster verklaarde immers dat *"We stopten ergens en namen een grotere minibus. [...] Tijdens het overstappen van minibus had ik mijn tas nog met mij mee. De bus stopte en de mensen gingen naar binnen en naar buiten. [...] Tijdens het uitstappen vond ik het niet meer. [...] Ik had nog een tasje op mijn middel."* (zie verhoorverslag van 30 mei 2008, p. 7).

Het door verzoekster bijgebrachte "attest van verlies van documenten" bewijst volgens de Raad ook de identiteit niet; het attest is duidelijk gesolliciteerd gezien het door een derde werd verkregen (zie voormeld verhoorverslag, p. 4).

Ook verzoeksters verklaringen dat *"Ik heb daar ons huis. Onze familie woont er. Ik ben er ingeschreven maar het huis is niet ingeschreven."* (zie voormeld verhoorverslag, p. 4) wijzen niet direct in de richting van de overheid als verstrekende instantie van het stuk. Verzoekster maakt trouwens niet aannemelijk dat zij het origineel van dit document, door haar bij fax bijgebracht op 4 juni 2008, niet eerder kon meedelen in de procedure, in de zin van artikel 39/76 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Bovendien wordt vastgesteld dat verzoekster o.a. verklaarde (zie voormeld verhoorverslag, p. 4) dat zij over een geboorteakte beschikte, maar deze ook niet bijbrengt.

Het ontbreken van identiteitsdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037, X; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146, X).

Verzoekster blijft daarnaast ook in gebreke haar reisweg geloofwaardig te maken. Het ontbreken van originele (identiteits-)documenten is volgens haar nogmaals te wijten aan "verlies".

Daarnaast zijn er nog ongeloofwaardige verklaringen.

Immers, verklaart verzoekster dat, niettegenstaande zij een internationaal paspoort aanvroeg en verkreeg voor haar vertrek naar België, zij reisde in bezit van het paspoort van iemand anders dat haar gegeven werd door een smokkelaar (zie verhoorverslag van 30 mei 2008, p. 5). Verzoekster verklaart in dit verband dat zij vermoedt het paspoort te hebben gebruikt van iemand die op haar lijkt. Daarnaast zouden voor haar twee zonen een paspoort van een jongen en van een meisje zijn gebruikt, en moest ze van de smokkelaar bij een eventuele

vraag hiernaar verklaren dat haar kinderen, een jongen en een meisje waren (zie zelfde verhoorverslag, p. 8). Aan deze gang van zaken kan geen geloof worden gehecht; uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de identiteitscontroles aan de buitengrenzen van de Schengen-zone streng verlopen.

Verzoekster verklaart trouwens dat zij bij haar vertrek naar België een papiertje meekreeg met er op de naam van het Brusselse Noord-station, te weten “Gare du Nord”, geschreven in Europees schrift, en dat zij bij aankomst in dit station deze naam op het papiertje moest vergelijken met de naam op het stationsgebouw. Slechts indien deze namen overeenkwamen, werd de smokkelaar het resterende gedeelte van de voor de reis verschuldigde som overhandigd (zie zelfde verhoorverslag, p. 8).

Ook aan deze gang van zaken kan geen geloof worden gehecht; het Brusselse Noord-station wordt immers niet aangeduid met de naam “Gare du Nord”, maar met de naam “Bruxelles-Nord” of “Brussel-Noord”.

Uit deze vaststellingen leidt de Raad af dat verzoekster onder haar eigen internationaal paspoort naar België moet zijn gereisd; gezien het niet wordt voorgelegd houdt zij het verborgen voor de Belgische asielinstanties.

De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat verzoeksters houding *“het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen”*.

Verzoeksters verklaringen over de elementen die haar deden besluiten dat haar man een strijder was, overtuigen evenmin.

De Raad leest dienaangaande in het verhoorverslag van 30 mei 2008, p. 13:

“Hoe weet u dat uw man een strijder was? Hij droeg een wapen, zij verborgen zich in het bos. 1994-1996 in die jaren nam hij deel aan

Waaraan nam hij deel? Ik zag het niet zelf, ontploffingen.

Had uw man wapens? Zo groot, ik was bang voor het wapen.

Hoeveel wapens had hij? Een gordel met granaten.”

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van de asielaanvraag in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling.

Verzoekster legt daarnaast tegenstrijdige verklaren af over haar onderscheiden verblijfplaatsen in Ingoesjetië.

Tijdens haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart ze immers meerdere jaren te hebben gewoond in Plievo en slechts de laatste twee maanden vóór haar vlucht in Sleptovsk te hebben verbleven (zie verklaring van 13 maart 2008, nr. 9).

Tijdens haar verhoor bij het Commissariaat-generaal verklaart verzoekster daarentegen dat zij lang verbleef in Sleptovsk en slechts een korte tijd in Plievo tijdens het jaar 2005 (zie verhoorverslag van 30 mei 2008, p. 12).

Verzoeksters verklaring hiervoor dat *“misschien hebben ze mij niet goed begrepen of vertaald”* op de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt niet aanvaard, aangezien ze de betrokken verklaring ondertekende voor akkoord nadat ze haar was voorgelezen in het Russisch (zie betrokken verklaring, laatste blz.).

De bestreden beslissing stelt daarnaast terecht dat het onverenigbaar is met verzoeksters beweerde vrees voor vervolging, die haar ertoe zou hebben gebracht ondergedoken te leven in Ingoesjetië vanaf 2003, waar zij bovendien vaak van verblijfplaats veranderde (zie verhoorverslag van 30 mei 2008, p. 3, 9), dat zij in 2006 terugkeerde naar Assinovskaya, Tsjetsjenië, er bovendien ging werken, terwijl zij in datzelfde Assinovskaya, zoals zij beweert in het verleden reeds was lastiggevallen door de autoriteiten omwille van haar echtgenoot (zie zelfde verhoorverslag, p. 3, 15).

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aanvaardbaar weet aan te geven hoe de autoriteiten in kennis kwamen van het feit dat zij een gewonde rebel zou hebben verzorgd.

Nogmaals wordt herhaald dat de bewijslast inzake de gegrondheid van de asielaanvraag in beginsel berust bij verzoekster.

Verzoekster brengt geen enkel bewijs bij van haar asielrelaas, en legt bovendien nog tegenstrijdige verklaringen af over de convocaties die zij zou hebben gekregen. Terwijl verzoekster eerst melding maakt van een geschreven convocaties, verklaart zij vervolgens dat *“er was geen papieren convocaties, er kwam iemand dat zeggen”* (zie verhoorverslag van 30 mei 2008, p. 14).

In acht genomen wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof aan verzoeksters asielrelaas; verzoekster laat de Belgische asieldiensten in de onmogelijkheid haar werkelijke verblijfssituatie vóór haar komst naar België te achterhalen.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie, zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, en aan de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals vervat in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan waaruit een reëel risico op ernstige schade blijkt in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad hiertoe over enige informatie.

De bestreden beslissing schendt dan ook geenszins de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Terwijl artikel 48/1 van dezelfde wet onbestaande is, heeft artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking binnen de Belgische rechtsorde; de schending van beide rechtsartikelen kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Aan de formele motiveringsverplichting, zoals vervat in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408, X; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852, X). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De bestreden beslissing werd ten slotte door de Commissaris-generaal genomen in toepassing van artikel 57/6, en niet zoals door verzoeker verkeerdelijk voorgehouden, artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het document van 19 augustus 2008 dat verzoekster aan de Raad toezond bij aangetekend schrijven van 24 september 2008, is ten slotte niet gesteld in de taal van de procedure, en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad het, in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging neemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 januari 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.